

ENTREVISTA

“Ara busco l'optimisme en situacions adverses”

Jaume Pla ‘Mazoni’, músic, publica el seu nou disc ‘Sacrifiqueu la princesa’

ESTEBAN LINÉS
Barcelona

Demà veurà la llum el nou àlbum de Mazoni, la formació de La Bisbal liderada per Jaume Pla (1977) i un dels noms imprescindibles de l'actual i excel·lent escena musical catalana. El disc, titulat *Sacrifiqueu la princesa* (Bankrobber), és el cinquè d'estudi del músic empordanès i conté una dotzena de noves composicions pròpies, que començarà a girar a Barcelona a la sala d'assajos del Palau de la Música els dies 21 i 22 de febrer dins del cicle BandAutors.

La publicitat del disc diu que “les seves cançons destil·len optimisme”. Hi està d'acord? Com de divertits eren els anteriors?

Cal tenir en compte que sóc jo el músic, i que la meua manera de ser no és gaire optimista, i, d'altra banda, aquesta frase que parla d'optimisme es refereix al meu disc immediatament anterior, *Fins que la mort ens separi*, aparegut fa tres anys. Aquest parlava de la mort i la música hi era molt introspectiva, la qual cosa va suposar que l'oïent havia de fer un gran esforç per entrar en aquest àlbum perquè no era gaire còmode d'escoltar. Jo no faig gaires coses conscientment. En aquella obra va passar que vaig començar a pensar en la mort i vaig seguir aquest impuls. La veritat és que em deixo portar totalment pels pensaments del moment.

Amb què estan relacionats aquests pensaments?

En ocasions, estan lligats amb el present, però normalment són coses més interiors. Això passa amb aquest *Sacrifiqueu la princesa*, excepte en la cançó *El crit*, que té una temàtica lligada al context econòmic i social d'ara mateix. La resta són vivències meves amb altres persones. I tot al voltant del mateix eix: buscar l'optimisme en situacions adverses. Com ja he dit recentment en altres ocasions, es tracta d'un tema de vasos comunicants, és a dir, crec que hi ha molta més tensió en les relacions personals perquè les persones viuen situacions de molta més pressió social i econòmica.

El compositor, vostè, també ha canviat en aquests tres anys entre *Fins que la mort...* i aquest nou.

Esclar. M'han passat moltes coses; per això hi ha diferents visions de cada estat, un de més sentiment de pèrdua, un altre d'estar enamorat, i un més de dubte o d'odi.

Musicalment, volia fer vestits a mida per a cada una de les cançons?

Abans que res, volia aprofundir en els sintetitzadors i deixar una mica de banda les guitarres. A partir d'aquí, he anat treballant pràcticament sobre la marxa; a cada cançó li ha tocat un procés diferent.

Jaume Pla, ànima i líder de Mazoni, en una imatge promocional

Per què ara els sintetitzadors?

Perquè és un món que no coneixia tant i sempre necessito una raó, una motivació, per continuar fent discos; fer-los per inèrcia no em convenç. En aquest cas, fer una cosa nova. Ja en el passat havia fet coses amb electrònica, però de forma molt ambiental, mentre que ara està ficada a la columna vertebral del so de l'obra. Amb els sintetitzadors pots començar les cançons per llocs molt diferents. En canvi, si compons amb guitarra i veu quan tens la cançó,

ELECTRÒNICA

El músic canvia ara de registre sonor i aposta pels sintetitzadors

ESCENA MUSICAL CATALANA

“L'estil imperant fins fa poc, de folk i costumisme, està de retirada”, assegura

el procés s'ha acabat. Amb aquesta manera d'ara, amb màquines, estàs fent un *work in progress* complet i molt creatiu perquè el so ja forma part de la composició. Aquesta és la principal diferència. La tecnologia et permet canviar-ho tot.

Això obligarà a redissenyar els directes del grup?

Sí, sens dubte. La idea és reproduir for-

ça el so del disc. No portarem bateria acústica sinó electrònica i ara serem només quatre, cosa que a la pràctica significa que serem dos teclats i dues guitarres.

I el repertori antic?

Molta feina. D'alguna manera hem de reversionar-lo perquè no portarem cap instrumentació per interpretar els temes antics, que seran uns deu. La idea, insisteixo, és que no es perdi el so del disc, que és el que em va passar amb l'àlbum anterior, on vaig introduir cançons noves en una estructura vella.

La situació social i política actual, l'afecta com a compositor?

Amb prou feines. La col·lectivitat va per un costat i l'individu que fa la cançó, per un altre. Si l'individu té un sentit de col·lectivitat, doncs endavant. Si no el té, no s'involucra i no passa res.

Què ha estat fent l'últim any de cara a aquest canvi?

Sobretot escoltar música més contemporània de gent com Beach House, Metronomy, Chromatics...

Com l'afecta la crisi?

Notes un cert estancament en la presència mediàtica però el volum de treball, el nombre de concerts, amb prou feines ens ha variat.

En aquests tres anys, com ha canviat l'escena musical catalana?

Hi ha més competència i crec que l'estil imperant en els últims anys, més aviat folk i amb lletres costumistes, està en retirada i els grups aposten per sons més foscos.●

Daniel Fernández

1914

Any nou, vida nova, vol el tòpic. I aquest any 2014, que encara és nou, ve prenyat de novetats i d'il·lusions, amb molta gent desitjant que canviïn per fi les coses i oblidem els anys dolents, potser els pitjors de les nostres vides. Aquest serà també un any de commemoracions, centenaris i efemèrides –paraula emparentada amb *efimer*, valgui la paradoxa– i aquest mateix diari –*efimeris*, en grec, per reblar aquest clau– va explicar amb detall les moltes efemèrides que ens cauen al damunt al llarg d'aquests dotze mesos. El tricentenari, sens dubte, i, per descomptat, l'inici de la Primera Guerra Mundial, la Gran Guerra dels nostres besavis... Aviat farà un segle. Cent anys, una enormitat de temps. O potser no tant, vistos des dels meus cinquanta i escaig.

Aviat farà cent anys, abans que Europa cavés les seves trinxeres i se submergís en una matança espantosa que va ser el preludi d'una altra encara pitjor, a Catalunya es va constituir la Mancomunitat, un 6 d'abril del 1914 en què, amb tota solemnitat, Enric Prat de la Riba va donar origen al que potser hagi estat en aquests cent anys el programa de govern més extens, renovador i modernitzador que s'ha produït a Catalunya.

I tanmateix, tinc l'estranya sensació que aquest centenari el deixarem passar. I així com la guerra de Successió ha substituït com a gran mite patri la guerra dels Segadors, la Mancomunitat sembla haver caigut en un oblit relatiu. I això malgrat que la seva tasca i els seus fruits van ser impressionants: escoles, hospitals, telèfons, ferrocarrils, biblioteques...

La recuperació de l'autogovern i l'inici de la creació d'estructures d'Estat per uns, per altres un simple òrgan administratiu que va saber treballar, la Manco-

La Mancomunitat va aconseguir el que tot bon govern s'hauria de proposar: millorar la vida de la gent

munitat també és objecte de combat ideològic. Expressió del catalanisme que s'allunyava d'Espanya o filla del pacte i el compromís, sempre difícil, en uns temps que venien agitats. Perquè, per intentar donar quatre pinzellades apressades, si la divisió provincial espanyola data del 1833, ja el 1898 el catalanisme plantejava a la reina regent Maria Cristina la conveniència d'una Diputació única que unifiqués les quatre catalanes. I malgrat la Setmana Tràgica del 1909, o potser perquè aquell estat de coses vorejava la catàstrofe, Canalejas fins al seu assassinat, i Dato després, van negociar i van acabar creant un Decret de Mancomunitats Provincials que finalment només Catalunya aprofitaria.

I l'empenta de Prat de la Riba, Cambó i *tutti quanti* va posar fil a l'agulla, disposats a modernitzar Catalunya i que les millores fossin ràpides i tangibles. La llista seria molt llarga i gairebé circular en les seves ganes d'incloure-ho tot: de Pompeu Fabra a l'observatori Fabra, per dir-ho així.

En qualsevol cas, es va aconseguir fer el que tot bon govern s'hauria de proposar: millorar la vida de la gent. Motiu sobrat per celebrar una institució civil, ara que ressonen potser massa els ecos de tambors i canons del passat...